

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 31. 8. 2021 o dovolání obviněného XXX, nar. XXX, trvale bytem XXX, proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 3. 2. 2021, č. j. 14 To 433/2020-281, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 1 T 108/2020, takto:

Podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. se dovolání obviněného XXX **odmítá**.

Odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 22. 9. 2020, č. j. 1 T 108/2020-224, byl obviněný XXX uznán vinným přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku na skutkovém základě, že „dne 17. 11. 2019 v čase cca 01:30 hodin na cele číslo XXX, v budově XXX, na adrese XXX, kde byl umístěn v rámci výkonu trestu odnětí svobody na samostatné cele, úmyslně založil požár tím, že plynovým zapalovačem podpálil kalhoty, které měl přehozené přes rám postele na pravé straně cely, a shodně podpálil ručník, který byl položen na matraci postele, poté se šel sám schovat do oddělené uzavíratelné místnosti s toaletou, a mezitím nechal požár rozšířit po prostoru cely číslo XXX, čímž došlo k poškození interiéru a vybavení této cely, a tímto způsobil Vězeňské službě České republiky, IČ: 00212423, se sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4, škodu ve výši 67.152,98 Kč“. Za to byl podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Výrokem podle § 228 odst. 1 tr. ř. mu soud uložil povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené Vězeňské službě České republiky částku 67.152,98 Kč.

Proti shora citovanému rozsudku podali obviněný a v jeho neprospěch též státní zástupkyně odvolání, která Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 3. 2. 2021, č. j. 14 To 433/2020-281, podle § 256 tr. ř. jako nedůvodná zamítl.

Na předmětné rozhodnutí odvolacího soudu reagoval obviněný XXX následně *dovoláním* s odkazem na důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V jeho odůvodnění namítl, že skutek, který je mu kladen za vinu, nenese veškeré obligatorní znaky skutkové podstaty přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku. V jeho jednání totiž absentovalo zavinění jako podmínka trestní odpovědnosti, neboť v rozhodné době XXX. XXX. Tyto skutečnosti však soudy obou stupňů při svém rozhodování zcela pominuly. Důkazy, které měly

k dispozici, přitom výše uvedené tvrzení bez důvodných pochybností nevyvracely. Dokazování tedy měly doplnit o revizní znalecký posudek z odvětví psychiatrie, což neučinily, ačkoli bez dalšího posudku nebylo možno celou věc posoudit a rozhodnout zákonným způsobem. Dovolatel se v uvedené souvislosti vymezil proti závěrům znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, MUDr. Michala Hrona. Nesouhlasí s tím, že jeho XXX. Tento závěr znalce je podle jeho názoru nelogický a neodůvodněný. Dovolatel konstatoval, že znalecký posudek i odpovědi jeho zpracovatele na položené otázky v hlavním líčení vyzněly krajně nepřesvědčivě. MUDr. Hron po jeho výtce nevezl dostatečně v úvahu lékařské zprávy, které měl k dispozici a které podávaly přehled o psychiatrických diagnózách a o medikaci dovolatele. Vůbec nezjišťoval, jaký průběh mělo jeho léčení ve XXX a jestli se mu dostalo náležité odborné péče. Proto měl být v řízení vypracován jiný znalecký posudek, tak aby bylo v plném rozsahu zachováno právo obviněného na obhajobu. Jestliže se tak nestalo, rozhodnutí soudů byla založena na skutkových zjištěních, učiněných v extrémním nesouladu s provedenými důkazy.

Vadou předpokládanou v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl podle mínění dovolatele zatížen i výrok o trestu. Ten s ohledem na dobu, jež uběhla od spáchání skutku do pravomocného skončení trestního stíhání, považuje za nepřiměřeně přísný, odporující zákonným hlediskům pro stanovení druhu a výměry trestu a v konečném důsledku i ústavně právnímu principu proporcionality trestní represe.

Z výše rekapitulovaných důvodů dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud napadené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 3. 2. 2021, č. j. 14 To 433/2020-281, zrušil a nerozhodne-li sám, věc přikázal odvolacímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Současně podal odvolacímu soudu podnět, aby rozhodl o odložení výkonu dovolání napadeného rozhodnutí.

K podanému dovolání se v rámci řízení podle § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřil pověřený státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“), který úvodem podotkl, že obviněný v něm v podstatě zopakoval svoji obhajobu uplatňovanou od počátku trestního řízení, kterou shrnul i ve svém odvolání proti odsuzujícímu rozsudku soudu prvního stupně. S jeho skutkovými námitkami proti výroku o vině, které navíc nespádají pod žádný ze zákonných dovolacích důvodů, se tedy již vypořádaly ve svých rozhodnutích oba soudy nižších stupňů, a to takovými argumenty, s nimiž se lze plně ztotožnit. Irelevantní z pohledu deklarovaného důvodu pak jsou i námitky obviněného směřující do výroku o trestu, jehož případná nepřiměřená přísnost obecně dovolací přezkum nezakládá. V dané souvislosti státní zástupce zdůraznil, že mimo rámec zákonných důvodů může Nejvyšší soud výrok o trestu přezkoumat jen v případech výjimečných svou nespravedlností, což ovšem není nynější případ. U obviněného vůbec nepřicházel v úvahu podmíněný odklad výkonu trestu a ani jeho trestní stíhání pro posuzovaný skutek netrvalo nijak zvlášť dlouho, jestliže bylo zahájeno usnesením ze dne 12. 3. 2020 a odvolacím soudem pravomocně ukončeno 3. 2. 2021, tj. po méně než jednom roce a necelých patnácti měsících po spáchání skutku.

Své vyjádření tak státní zástupce uzavřel návrhem, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání předložené dovolání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. jako podané z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř. Souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání vyjádřil i pro případ jiného rozhodnutí ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.

Obviněný XXX je podle § 265d odst. 1 písm. c) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroků rozhodnutí soudu, které se ho bezprostředně dotýkají. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.), prostřednictvím obhájkyň (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.) a současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř. Jeho přípustnost je pak dána podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř.

Dále bylo zapotřebí posoudit, zda konkrétní námitky, o které obviněný dovolání opřel, lze podřadit pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., na který odkázal. Toto zjištění mělo zásadní význam z hlediska splnění podmínek pro provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (srov. § 265i odst. 1, odst. 3 tr. ř.).

Na tomto místě je vhodné podotknout, že vzhledem k procesní situaci měl obviněný ve vztahu k usnesení odvolacího soudu uplatnit především dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., a to v jeho druhé alternativě, která dopadá na případy, kdy bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení soudu prvního stupně uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., přestože v řízení mu předcházejícím byl dán některý z důvodů dovolání podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. Tuto nedůslednost však dovolací senát nepovažoval za do té míry závažnou, aby trval na formálním upřesnění náležitostí předloženého mimořádného opravného prostředku dříve, než přistoupí k vlastnímu posouzení jeho obsahu a v něm obsažených námitek. Zaměřil se tedy na zjištění, zda řízení předcházející rozhodnutí odvolacího soudu bylo vskutku zatíženo vadou zakládající existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., na který obviněný výslovně odkázal.

Prostřednictvím důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze namítat, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva. S poukazem na uvedený dovolací důvod se naopak není možné domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Zjištěný skutkový stav věci, kterým je dovolací soud vázán, je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. To znamená, že dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku a rozveden v jeho odůvodnění, a je povinen zkoumat, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav. Těžiště dokazování spočívá na řízení před soudem prvního stupně, jehož skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3 tr. ř., § 263 odst. 6, odst. 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti

a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by (taxativně) velmi úzké vymezení dovolacích důvodů (k tomu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03).

Obviněný sice formálně reklamoval nesprávnost právního posouzení stíhaného skutku jako přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, ovšem tuto jinak hmotněprávní námitku založil fakticky na výtkách vůči rozsahu provedeného dokazování a vůči způsobu hodnocení důkazů soudy prvního a druhého stupně (§ 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř.). V jejím rámci zpochybnil závěry plynoucí ze znaleckého zkoumání svého duševního stavu v době spáchání činu, brojil proti způsobu, jakým tyto závěry i výpověď znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, MUDr. Michala Hrona interpretoval zejména nalézací soud, současně předložil tezi o nezbytnosti doplnění dokazování o revizní psychiatrický znalecký posudek a teprve na tomto půdorysu prosazoval myšlenku, že za posuzovaný trestný čin nebyl trestně odpovědný pro nepřičetnost. Z toho je zřejmé, že své dovolání primárně vystavěl na ryze *procesních*, a nikoli hmotněprávních výhradách, které ovšem pod žádný ze zákonných dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř. *podřadit nelze*.

Nejvyšší soud dospěl k výše uvedenému závěru při respektu k ustálené judikatuře Ústavního soudu, podle níž dovolací důvody nelze vykládat formalisticky a restriktivně a v rámci jejich interpretace je třeba mít vždy na zřeteli především ústavně zaručená základní práva a svobody (k tomu viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2004, sp. zn. I. ÚS 125/04, ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 55/04, ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, nebo stanovisko pléna ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14, aj.). V duchu této doktríny ve své rozhodovací praxi sám připouští, že zásadu, s níž jako dovolací soud standardně přistupuje k hodnocení skutkových námitek, nelze uplatňovat zcela bezvýhradně. Především pak ne při zjištění, že nesprávná realizace důkazního řízení měla za následek porušení základních práv a svobod obviněného ve smyslu dotčení zásadních požadavků spravedlivého procesu. Ani rozhodování o mimořádném opravném prostředku se totiž nemůže ocitnout mimo rámec ochrany základních práv jednotlivce, a proto je v jeho rámci nutno přihlížet i k závažným procesním vadám řízení, které zakládají neústavnost pravomocného rozhodnutí. Mezi taková flagrantní pochybení Ústavní soud zařadil mimo jiné i případy svévolného hodnocení důkazů, provedeného bez jakéhokoliv akceptovatelného racionálního logického základu, jež má za následek existenci tzv. extrémního rozporu mezi skutkovým stavem věci v soudy dovozované podobě a provedenými důkazy. Je-li v dovolání vytýkáno takové zásadní procesní pochybení, je zároveň třeba v konkrétní věci vždy vyhodnotit, zda skutečně mělo nebo alespoň mohlo mít podstatný význam pro konečné hmotněprávní posouzení stíhaného jednání (skutku). Jedině tehdy lze podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu připustit, že i skutkové námitky jsou způsobilé založit dovolací přezkum.

Žádnou závažnou vadou řízení, která by zároveň znamenala neakceptovatelné porušení zásad spravedlivého procesu ve smyslu článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, však řízení před soudy nižších stupňů v dovolatelem namítaném směru zatíženo *nebylo*.

K jeho námitce, že v řízení nebyl k návrhu obhajoby opatřen revizní znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, je vhodné v obecné rovině připomenout, že trestní řád zásadně neurčuje žádná pravidla pro míru dokazování potřebného k objasnění té či oné

významné skutkové okolnosti a vždy je pouze na soudu, aby v každé fázi procesu zvažoval, jaké důkazy je třeba provést, resp. zda a nakolik je nezbytné dosavadní důkazní stav rozšiřovat či doplňovat. S přihlédnutím k obsahu již provedených důkazů pak posuzuje, nakolik se jeví případné další důkazní návrhy procesních stran důvodnými a které naopak mají z hlediska zjišťování skutkového stavu věci jen marginální, nepodstatný význam. Je třeba mít na paměti, že účelem dokazování v trestním řízení je zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 tr. ř.). Tyto zákonem požadované parametry přitom v posuzované trestní věci naplněny byly.

Z hlediska ústavně garantovaného práva na spravedlivý proces je soud povinen umožnit účastníkovi řízení navrhnout důkazy, o těchto důkazních návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - důvody svého odmítavého postoje vyložit alespoň v písemném vyhotovení rozhodnutí ve věci samé. Tento postulát „fair procesu“ soud prvního stupně bezezbytku respektoval. Na výše zmíněný důkazní návrh obviněného reagoval přímo v hlavním líčení dne 22. 9. 2020, a to procesním usnesením, jež není třeba písemně odůvodňovat (viz pasáž protokolu na č. 1. 220 procesního spisu). Důvody svého odmítavého postoje pak ústavně konformním způsobem vysvětlil v bodě 8 odůvodnění rozsudku. V odvolacím řízení se obviněný omezil již jen na kritiku tohoto postupu a doplnění dokazování o revizní znalecký posudek přímo ve veřejném zasedání nepožadoval. Navrhl pouze, aby byl odsuzující rozsudek zrušen a provedení předmětného důkazu uloženo soudu prvního stupně. Krajský soud i tak k dané otázce zaujal vlastní podrobné stanovisko na str. 5 písemného vyhotovení napadeného usnesení, kdy jasně deklaroval, že co do rozsahu provedení dokazování v postupu soudu prvního stupně žádné pochybení neshledává a ani on nevnímá potřebu rozšiřovat důkazní stav o další podklady. Lze tedy konstatovat, že k opomenutí žádného důkazu v předchozím řízení nedošlo a dovolatel v tomto směru v právu na obhajobu zkrácen nebyl.

Zároveň nebylo možno dovodit, že by soudy dospěly k reklamovanému skutkovému zjištění stran psychické kondice obviněného v době činu po nekritickém či deformativním hodnocení výše zmíněného znaleckého posudku MUDr. Hrona. I v tomto ohledu lze plně odkázat na naprosto přesvědčivá odůvodnění jejich rozhodnutí, splňující požadavky zákona (viz § 125 odst. 1 resp. § 134 odst. 2 tr. ř.), k nimž je zbytečné cokoli dodávat. Skutečnost, že soud hodnotí konkrétní důkaz v rozporu s představami obviněného, ještě neznamená, že by tím zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v tvrzeném extrémním nesouladu mezi obsahem důkazů a z nich vyvozených skutkových závěrů.

K námitkám obviněného směřujícím proti pravomocnému výroku o trestu je třeba připomenout, že podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu lze za tzv. „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“ ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. považovat jen specifické vady výroku o trestu záležející v porušení hmotného práva, jako je nesprávný závěr o tom, zda pachatel měl či neměl být ukládán úhrnný nebo souhrnný trest podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku resp. § 43 odst. 2 tr. zákoníku, popřípadě společný trest za pokračování v trestném činu podle § 45 odst. 1 tr. zákoníku. Takové pochybení však obviněný soudům nevytkl a z povahy věci ani vytýkat nemohl a zvolený dovolací důvod tak svými výhradami znovu *nenaplnil*.

Případné pochybení soudu spočívající zejména v nesprávném vyhodnocení kritérií uvedených v § 37 až § 39 tr. zákoníku či v § 41 tr. zákoníku a § 42 tr. zákoníku a v důsledku

toho v uložení nepřiměřeně přísného nebo naopak mírného trestu, v dovolání obecně namítat *nelze* (k tomu srov. zejména usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 9. 2002, sp. zn. 11 Tdo 530/2002, publikované pod č. 22/2003 Sb. rozh. tr.). Opačný výklad by totiž neznamenal nic jiného než akceptovat dovolací důvod spočívající v jiném nesprávném právním posouzení též ve vztahu k projevu soudcovské individualizace trestu v konkrétním případě, a to i při obecné přípustnosti (zákonnosti) postupu, jehož soud v daném případě použil. To by ovšem bylo v kardinálním rozporu s charakterem dovolání jakožto mimořádného opravného prostředku, jehož účelem je náprava jen těch nejzávažnějších vad pravomocných rozhodnutí ve věci samé. Zároveň by se tím stíral rozdíl mezi odvoláním podaným z důvodu, že uložený trest (včetně způsobu jeho výkonu) je ve vztahu k obviněnému nepřiměřený, a dovoláním, což by v podstatě znamenalo zavedení další běžné přezkumné instance v trestním řízení. Takový záměr zákonodárce zajisté nesledoval.

Nadále platí, že k nápravě vad výroku o trestu je primárně určen důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. Ten však explicitně postihuje pouze dvě nejzávažnější pochybení soudu, a sice uložení takového druhu trestu, který zákon nepřipouští, nebo uložení trestu ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl obviněný uznán vinným. Ani jednou z těchto vad rozsudek nalézacího soudu netrpí. Dovolatel byl odsuzován za přečin podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku a byl tak ohrožen trestem odnětí svobody až na jeden rok. Pokud mu tedy okresní soud uložil trest odnětí svobody právě v takové výměře, evidentně se nejednalo o nezákonnou sankci ani co do druhu, ani pokud jde o její výměru.

Nejvyšší soud přitom za určitých okolností může korigovat i jinak zákonný trest, nicméně k tomuto spíše výjimečnému postupu sahá pouze při zjištění, že konkrétní trest je svou povahou extrémně přísnou, zjevně nepřiměřenou a tudíž nespravedlivou sankcí (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 8 Tdo 1561/2016, nebo ze dne 11. 6. 2019, sp. zn. 7 Tdo 1158/2019, případně též nález Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2017, sp. zn. II. ÚS 2027/17). Takové parametry ovšem potrestání dovolatele s navýsost bohatou trestní minulostí, který se navíc dalšího úmyslného trestného činu dopustil v průběhu výkonu trestu odnětí svobody, rozhodně nesplňuje. Zásada proporcionality trestních sankcí nebyla v předložené věci atakována ani s ohledem na délku řízení, které nebylo provázeno významnými průtahy a v žádném případě nepřesáhlo dobu, která by snad měla být kompenzována uložení mírnějšího postihu.

Ústava České republiky, Listina základních práv a svobod, popř. mezinárodněprávní smlouvy, kterými je Česká republika vázána, nijak neupravují právo na přezkum rozhodnutí o odvolání v rámci dalšího řádného či dokonce mimořádného opravného prostředku. Zákonodárce tak mohl z hlediska požadavků ústavnosti věcné projednání dovolání omezit v rovině jednoduchého práva stanovením jednotlivých zákonných dovolacích důvodů, jejichž existence je pro přezkum pravomocného rozhodnutí v dovolacím řízení nezbytná. Není-li existence dovolacího důvodu Nejvyšším soudem zjištěna, není dána ani jeho zákonná povinnost dovolání věcně projednat. Dovolatel je v souladu s § 265f odst. 1 tr. ř. na jedné straně povinen odkázat v dovolání jednak na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l) tr. ř., přičemž na straně druhé musí obsah konkrétně uplatněných dovolacích důvodů odpovídat důvodům předpokládaným v příslušném ustanovení zákona. V opačném případě nelze dovést, že se dovolání opírá o důvody podle § 265b odst. 1 tr. ř., byť je v něm na příslušné zákonné ustanovení formálně odkazováno.

Protože námitky obviněného XXX nerespektovaly věcné zaměření žádného z dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř., tedy ani důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., který uplatnil, Nejvyšší soud jeho dovolání podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl, aniž by napadené rozhodnutí přezkoumával podle kritérií uvedených v ustanovení § 265i odst. 3 tr. ř. Za splnění podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. tak učinil v neveřejném zasedání.

Předseda senátu zároveň neshledal sebemenší důvod k rozhodnutí o odkladu výkonu dovoláním napadeného rozhodnutí (§ 265o odst. 1 tr. ř.).

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 31. 8. 2021

JUDr. František Hrabec v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Alžběta Denkerová